

KITSLER BOISEN, DRUMMEDY 17, KØBENHAVN
Som læge i det københavnske sygehusvæsen sværger jeg herved, at skulle jeg nogensinde blive bedt om at tilse en patient, fordi vedkommende har afvist en hijab-bærende kollega, vil jeg øjeblikkeligt binde et tørklæde om håret. Jeg opfordrer herved mine kolleger til at gøre det samme.

Hospitaller uden politik

Peter Kocsis, Dronninggaards Allé 24, Holte:
Da jeg står foran en snarlig hospitalsundersøgelse, må jeg gøre opmærksom på, at jeg på ingen måde ønsker at lade mig undersøge/ behandle af hospitalspersonale, der stemmer på eller er medlemmer af partiet Dansk Folkeparti. Dette parti står for had, undertrykkelse og intolerance imod fremmede og indvandrere, og dets tilhængere kan derfor ikke formodes at give en betryggende behandling til un-

Må muslimerne stille krav

Kristoffer Holm Pedersen, Istedgade 107, København:

Ifølge Bertel Haarder (20.11.) er det et smukt udtryk for dansk frisind, at man kan fravælge læger med tørklæde, hvis man ikke vil behandles af muslimer: »Jeg synes, det er et ejendommeligt ønske, og det ligger mig fjernt. Men frisind består i, at man prøver at tilgodese dem, man ikke er enig med, og hvis nogen ikke kan lide hijab, så skal vi imødekomme det synspunkt«. Må muslimer så også kræve, at de læger og sygeplejersker, der behandler dem, skal bære tørklæde? Eller er det en fuldstændig absurd sammenstilling?

Hvem undertrykker?

Ida Ribe, Jensløvs vej 4, Charlottenlund:
Er der ingen grænser for, hvor nedrige gammeldanskere kan være over for ny-

nonner gør det stadig. Personale på forskellige afdelinger bærer også deres form for hovedbeklædning. Gode hygiejniske foranstaltninger. Mandlige muslimske læger/plejere bærer ingen synlige tegn på deres tro. Hvordan vil ovennævnte patienter forholde sig til at blive behandlet af disse? Muslimske kvinder kaldes ofte af gammeldanskere for undertrykte. Hvem er det, som undertrykker?

Tænk på konsekvenserne, Haarder

Mustafa Hussain, Knastebakken 151, Ballerup:

Sundhedsminister Bertel Haarder har tilsyneladende ikke gennemskuet konsekvenserne af sin stillingtagen vedrørende frit sygehusvalg for patienter, der ikke vil betjenes af sundhedspersonale, der bærer tørklæder. På det sigt kan det blive et seriøse problem for sygehusene at rekrut-

tere, at fra nu at kan alle dolgere i samfundet vælge frit efter deres fordomme mod de andre. En palæstinenser kan nægte at blive opereret af en jødiske overlæge, bare fordi han eller hun deler troen med israellerne. En sunnimuslim kan vælge et andet sygehus, hvis han ikke bryder sig om en læge, der stammer fra en shia-familie osv. Hvis princippet skal udvides til at omfatte, hvilke hjemhjælperne man helst ikke vil betjenes af, så er også det kommunale hjempleje på herrens mark. Ja, det er et indre brist i en hver form for den racistiske eller ny racistiske ideologi.

Jager vi dem væk

Ellen-Margrethe Skou, Rislundvej 9, Risskov:
»Patienter indlagt på danske sygehuse har ret til at blive henvist til et andet hospital, hvis de ikke ønsker behandling eller pleje af en læge, sygeplejerske eller so-

lave assistent, der har afvist at samarbejde søg på at håne og ydmyge mennesker af anden herkomst. Bertel Haarder tager dog et vist forbehold, men burde være gået foran og have sagt stop. Socialdemokraterne begrundet deres nej til forslaget om, at det vil blive besværligt at tilrettelægge arbejdet, hvis det vedtages. Hvor ville jeg ønske, man havde afvist det som et helt uantageligt forsøg på endnu en gang at dele os op i 1.- og 2.-klasser mennesker. Vi har hårdt brug for, at alle, også etniske minoriteter, vil arbejde. Politikerne taler om, at det er vejen til integration, men lægger samtidig sten i vejen for, at det sker.

Ramaskrig, hvis 'de andre' stiller krav

Anna Heebøll, ph.d.-stipendiat, RUC:
Forestil jer forargelsen, hvis en muslimsk

mor i flere år besøgte min moster tre-fire gange om ugen på hospitalet, var jeg meget duperet over deres hovedtørklæder (som de kaldte slør). Det var i Aalborg. Senere blev jeg selv læge, men da var 'sløret' ændret til en lidt mere koket 'dippedut' for at holde håret på plads. På alle de føde- og gynækologiske afdelinger, hvor jeg har været, var det helt almindeligt, at jordemoderen havde tørklæde over håret. Ofte var det en ren ble. Senere, hvor jeg vel har haft et par hundrede hjemmefødsler, tror jeg ikke, jeg nogensinde har arbejdet med jordemoder, der ikke havde ble over håret, når vi fødte. Jeg må indrømme, at jeg af og til følte mig snavset, når jeg kom ind til fødslen lige fra bilen, uden kittel eller tørklæde! Så jeg er lidt i tvivl om, hvad det er for en debat, der kører om tørklæder på hospital?

Musik var en del af dannelsen – i dag blot et forbrugsgode i et vækstfikseret samfund

MUSIK I FOLKESKOLEN

POUL THUNBO
GENERALSEKRETÆR FOR DANSK MUSIKSKOLE-
SAMMENSLUTNING, DAMUSA

BJØRN BREDAL skriver i en Signatur i Politiken i sidste uge, 'Musikken spiller ikke længere', om den nyligt offentliggjorte rapport fra Danmarks Pædagogiske Universitet 'Musikfaget i undervisning og uddannelse: Status og perspektiv 2010'.

HAN BESKRIVER, hvordan »musikken er ude af de fleste børns og unges samfundsliv« som et resultat af manglende kvalitet og kvantitet af musikundervisning i uddannelsessystemet. Og tak for det!

Rapporten er nemlig chokerende læsning, selv om den kun alt for tydeligt dokumenterer, hvad vi længe har frygtet at se i øjnene: Antallet af lærerstuderende med musik som linjefag er siden 2007 faldet med 50 procent, musikundervisningen på pædagoguddannelserne er faldet med 80 procent fra midten af 1980'erne. På gymnasierne ændredes musik i 2005 fra at være fællesfag til at være et valgfag.

Antallet af undervisningstimer i musik i folkeskolen er faldet med 25 procent, og knap tre fjerdedele af danske gymnasieelever får ikke musik som alment dannel-

sesfag. Og det er musikens status som dannelsesfag, der er røget ud. Hvor musik førhen var en del af opdragelsen og den almene dannelse, er den i dag blevet et forbrugsgode i et vækstfikseret samfund.

Musikkens rolle er degraderet til ren underholdning eller i bedste fald til et redskab til at udvikle specifikke kompetencegivende egenskaber.

Væk er forståelsen af musik som en væsentlig vej til at udvikle sig til et helt menneske i kontakt med sig selv og i balance med omgivelserne.

Vi kan således konstatere, at musikens status som selvstændigt værdifuldt fænomen er væk, når der endelig skal argumenteres for vigtigheden af musik: Det er oftest ikke musikken i sig selv, der

argumenteres for, men musikens følgevirkninger. Og efterhånden ved vi alle, at musik styrker indlæringen i andre fag, og at erhvervslivet hungret efter kreative og musiske kompetencer, som gør medarbejdere i stand til at kombinere elementer i skiftende sammenhænge til fordel for Danmarks bruttonationalprodukt.

Det seneste er musik i ambulancerne, for så kan der sagtens være længere til hospitalet, uden at de syge dør. Men vi skal huske, at mens vi lever, er vi mennesker, og det første, vi oplevede i vores spirende liv, var at kunne høre; lytte til mors hjerteslag, hendes stemmeføring, den følelsesmæssige betoning i sproget; musik, som vi lærte at afkode, længe før vi forstod et eneste ord.

MUSIK OG lyde udgør en vigtig del af spædbarnets gryende kropslige fornemmelse af sig selv og forbliver derfor livet igennem et direkte link til følelseslivet. Det skal være grunden til, at børnene fra vuggestuen over folkeskolen til gymnasiet tilbydes alderssvarende og kvalificeret musikundervisning.

De 100 danske musikskoler har deres eget afsnit i rapporten, men ellers har musikskolerne ikke været meget fremme i den debat, der er fulgt i kølvandet af rapportens stilfærdige konstatering af, at

»hele vores musikultur er i spil«.

I afsnittet om musikskolerne konstateres det, at der er blevet færre midler til den brede undervisning og flere til den elitære, dvs. at budgetterne stiger, mens

Folkeskolens musikundervisning er det indlysende udgangspunkt for den musikalske fødekæde

elevtallet falder. Og det er rigtigt, at musikskolerne ser det at opdage og pleje et talent og en særlig interesse for musik som meget centralt, og derfor tog musikskolerne opgaven alvorligt, da kulturminister Brian Mikkelsen i 2002 nedsatte en task force og igangsatte en handlingsplan med henblik på at sikre fødekæden til det professionelle musikliv. En opgave, som i høj grad er lykkedes, og som fortsat prioriteres med succes. Et af problemerne er bare, at man for at finde talenterne er nødt til at søge bredt.

Vi er nu i en situation, hvor folkeskoleundervisningen i musik er gået fra at være det svageste led i fødekæden til at være det svageste, og det er et problem for os alle, men også for den musikalske fødekæde.

Jeg er flere gange blevet spurgt, »om

det ikke er en fordel for musikskolerne, at det går så skidt i folkeskolen på musikområdet«. Altså ud fra devisen 'den enes død, den andens brød'. Og jeg svarer hver gang, at det aldrig nogensinde kan blive en fordel for musikskolerne, at den almindelige musikundervisning i folkeskolen er blevet smadret.

Folkeskolen er i høj grad det sted, musikskolerne rekrutterer fra, og de tidlige positive oplevelser med musik er meget vigtige. Musikskolerne vil aldrig se folkeskolen som en konkurrent, men derimod som vores nærmeste og mest naturlige samarbejdspartner. Derfor er det også i musikskolernes interesse at få ændret på tingenes tilstand.

Vi har 100 danske musikskoler med højtuddannet personale, såvel pædagogisk som instrumentalt. Bortset fra et faldende elevtal i musikskolerne (som måske også kan hænge sammen med, at taksten for at gå til et instrumentalfag er steget med mere end 24 procent i løbet af de sidste tre kalenderår) står vi med en kæmpe succeshistorie. Kunne vi dog ikke bruge det til noget i forhold til folkeskolen?

I 2008 nedsattes en arbejdsgruppe udpeget af kulturministeren og undervisningsministeren, hvis arbejde det var at skitsere modeller for en styrket musikdæ-

reruddannelse med henblik på folkeskolen. Dette skulle baseres på et samarbejde mellem professionshøjskoler og konservatorier. Arbejdsgruppen barslede i november 2009 med en rapport, som indeholder forskellige modeller for løsning af opgaven. Rapporten hedder 'Modeller for en styrket musiklæreruddannelse med henblik på folkeskolen' og kan findes på Kulturministeriets hjemmeside. Og det er vejen frem: et samarbejde mellem Undervisningsministeriet og Kulturministeriet, mellem professionshøjskoler og konservatorier og mellem folkeskolen og musikskolerne.

Musikskolerne er lovmæssigt forpligtet til samarbejde med folkeskolen, men desværre har folkeskolen ikke en tilsvarende forpligtelse i forhold til musikskolerne. Dette kunne man også ændre.

Lad rapporten fra DPU være startskud til at vende udviklingen mod igen at gøre musikken til en vigtig almindelig disciplin. Skyd misforstået faglig og institutionel stolthed til side, og lad fagpolitiske stridigheder hvile i en fælles bevidsthed om, at folkeskolens musikundervisning er det indlysende udgangspunkt for den musikalske fødekæde – og lad os så tage fat i arbejdet med at sikre, at alle børn har adgang til kvalificeret musikundervisning.